

398

USTAWA

z dnia 21 grudnia 1958 r.

o szczególnym trybie ściągania zaległości z tytułu niektórych zobowiązań właścicieli nieruchomości wobec Państwa.

Dążąc do należytej realizacji prawomocnych zobowiązań podatkowych dłużników, którzy uporczywie nie wywiązują się ze swych obowiązków podatkowych, stanowi się, co następuje:

Art. 1. 1. Egzekucja sądowa do nieruchomości w celu ściągnięcia zobowiązań podatkowych lub innych należności, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatko-

wych, może być wszczęta z całej nieruchomości lub jej części wydzielonej albo ułamkowej.

2. Przed skierowaniem egzekucji do wydzielonej części nieruchomości organ finansowy powinien wezwać dłużnika, aby w terminie czternastu dni, licząc od daty doręczenia wezwania, wypowiedział się co do oznaczenia części nieruchomości, do której ma być skierowana egzekucja. Jeżeli organ finansowy nie uwzględni wniosku dłużnika, decyduje co do określenia części nieruchomości, do której ma być skierowana egzekucja, wyda prezydium właściwej powiatowej (miejskiej miast stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowej w miastach wyłączonych z województw) rady narodowej.

Art. 2. Przy sprzedaży nieruchomości rolnych z licytacji stosuje się przepisy ustawy z dnia 13 lipca 1957 r. o obrocie nieruchomościami rolnymi (Dz. U. Nr 39, poz. 172) z wyjątkiem przepisu art. 4 pkt 1.

Art. 3. 1. Jeżeli wszczęcie egzekucji z nieruchomości w trybie sądowym na pokrycie prawomocnie ustalonych zobowiązań podatkowych lub innych należności, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych, nie rozwiązałoby ściągnięcia tych zobowiązań lub należności albo też wszczęta egzekucja nie doprowadzi do sprzedaży nieruchomości w drodze licytacji — nieruchomość może być przejęta przez Państwo na własność w takiej części, która według oszacowania (ust. 7) wystarczy na zaspokojenie poszukiwanych należności, a jeżeli na zaspokojenie tych należności potrzebna jest wartość całej nieruchomości — może ona być przejęta w całości. Nie może być przejęta w całości nieruchomość, na której ciąży zobowiązania korzystające z pierwszeństwa zaspokojenia przed zobowiązaniami podatkowymi. W takim przypadku pozostawia się część nieruchomości, potrzebną do zaspokojenia tych uprzywilejowanych zobowiązań. Brak księgi wieczystej albo zbioru dokumentów nie stoi na przeszkodzie wszczęciu postępowania o przejęcie nieruchomości przez Państwo na własność.

2. O wszczęciu postępowania w celu przejęcia nieruchomości na własność Państwa decyduje w drodze uchwały prezydium powiatowej (miejskiej miast stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowej w miastach wyłączonych z województw) rady narodowej. Na podstawie uchwały prezydium organ finansowy przesyła tytuł wykonawczy do właściwego sądu powiatowego z wnioskiem o nadanie temu tytułowi sądowej klauzuli wykonalności i o wydanie przez sąd postanowienia o przejęciu nieruchomości na własność Państwa. Postanowienie to sąd wydaje w trybie postępowania niespornego po przeprowadzeniu ustnej rozprawy. Termin rozprawy powinien być wyznaczony w ciągu trzech tygodni od daty złożenia wniosku do sądu. Na rozprawę należy wezwać dłużnika i właściwy organ finansowy. Nieprzybycie na rozprawę dłużnika nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

3. Na rozprawie sąd wysłucha sprawozdania upoważnionego przez prezydium rady narodowej przedstawiciela organu finansowego o zaległościach dłużnika i ewentualnych wyjaśnień dłużnika, jeśli się ten stawi. Po stwierdzeniu, że decyzja ustalająca zobowiązanie jest prawomocna i należność wymagalna w rozumieniu przepisów o postępowaniu podatkowym i o zobowiązaniach podatkowych oraz że zachodzą warunki do przejęcia nieruchomości na własność Państwa (ust. 1), sąd nada tytułowi wykonawczemu sądową klauzulę wykonalności i wyda postanowienie o przejęciu nieruchomości dłużnika na własność Państwa. Koszty postępowania obciążają dłużnika.

4. Postanowienia o przejęciu nieruchomości na własność Państwa nie wydaje się, a postępowanie podlega umorzeniu, jeżeli dłużnik w toku postępowania sądowego uiszcza należność.

5. Postanowienie o przejęciu wykonuje komornik sądowy. Jeżeli dłużnik nie uiszcza zaległości w okresie czasu od zapadnięcia postanowienia sądowego aż do chwili upływu sześciu tygodni, licząc od daty nadania postanowieniu klauzuli wykonalności, komornik wykona postanowienie. W razie uiszczenia należności w tym terminie sąd uchyla postanowienie o przejęciu majątku. Zachowuje jednak moc zawarte w postanowieniu rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania.

6. Przejęte na własność Państwa grunty rolne i inne nieruchomości związane z gospodarstwem rolnym komornik przekazuje Bankowi Rolnemu, pozostałe zaś nieruchomości właściwym organom administracji prezydiów rad narodowych.

7. Przy przejmowaniu nieruchomości na własność Państwa stosuje się odpowiednio zasady szacowania nieruchomości, obowiązujące przy sprzedaży nieruchomości państwowych.

Art. 4. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady wszczynania postępowania o przejęcie nieruchomości na własność Państwa, zasady unormowania sprawy długów hipotecznych i innych zobowiązań na rzecz wierzycieli, obciążających przejmowane nieruchomości, sposób zagospodarowania przejętych nieruchomości oraz zasady i tryb ich sprzedaży.

Art. 5. Właściciel nieruchomości, który sprzedaje lub darowuje nieruchomość albo jej część, obowiązany jest okazać notariuszowi przy sporządzaniu aktu przewłaszczenia zaświadczenia właściwego organu finansowego o niezaleganiu w podatkach lub innych egzekwowanych przez ten organ należnościach, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych. Notariusz nie może spisać aktu kupna-sprzedaży lub darowizny, dopóki takie zaświadczenie nie zostanie okazane albo dopóki właściciel nieruchomości nie uiszcza do jego rąk wykazanych przez organ finansowy zaległości. Jeżeli wysokość podlegających spłacie zobowiązań jest większa, aniżeli wartość sprzedawanej lub darowanej nieruchomości, akt przewłaszczenia może być sporządzony za zgodą organu finansowego po uiszczeniu do rąk notariusza sumy równającej się rzeczywistej wartości sprzedawanej lub darowanej nieruchomości.

Art. 6. 1. Zaległości w podatku gruntowym i w składkach na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe, nie ściągnięte w ciągu trzech lat od upływu roku kalendarzowego, w którym powstały, oraz zaległości w równoważniku pieniężnym w zamian dostaw obowiązkowych, nie wykonanych w ciągu trzech lat od upływu roku kalendarzowego, w którym obowiązek tych dostaw powstał, podlegają — w celu ich ściągnięcia w trybie i na zasadach niniejszej ustawy — scaleniu w jedną sumę i stanowią dochód własny powiatowych rad narodowych. Zaległości te podlegają odpisaniu z księgowości wierzycieli i wpisaniu do ksiąg należności scalonych. Do należności scalonych stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych.

2. Minister Finansów określi tryb postępowania przy scalaniu zaległości, o których mowa w ust. 1, sposób ich likwidacji oraz sposób rozliczenia się z Państwowym Zakładem Ubezpieczeń z tytułu scalonych składek.

Art. 7. W sprawach uregulowanych niniejszą ustawą nie mają zastosowania przepisy art. 33 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452).

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*